

Dohoda na Šumavě

Poslední červencovou neděli jsem se zúčastnil slavnostního vysvěcení kaple Povýšení Svatého kříže zasvěcené Svaté Anně a Křížové cesty v Borových Ladách. Tuto kapli obnovila v letech 2005 a 2006 obec Borová Lada, částečně z vlastních prostředků, částečně z prostředků Programu obnovy venkova. Slavnostní mši při znovuvysvěcení kaple sloužil Monsignore Karel Fořt, který shodou okolností sloužil v roce 1950 poslední mši před jejím zánikem roce 1956. S dojetím jsem si vzpomněl, že Msgr. Fořta znám z vln rozhlasové stanice Svobodná Evropa jako otce Karla, který svými promluvami po mnoho let pomáhal udržovat v komunistickém Československu křesťanskou víru a připomínal duchovní rozměr našich životů. Nás všechny, kteří jsme byli přítomni oné nedělní bohoslužbě, bez rozdílu, z jaké strany hranic jsme přijeli, slova Karla Fořta, otce Karla, silně oslovila.

Musíme si stále připomínat, že Šumava, vynikající tolika přírodními půvaby, není jen místem pro pozorování přírody, místem pro trávení volného času nebo místem zábavy a rozptýlení tisíců turistů, ale že je to území s hlubokou duchovní tradicí. Tuto duchovní, křesťanskou podobu vtiskli Šumavě lidé, kteří na ní žili. Lidé, kteří svou rukou spolu s přírodou utvářeli charakter těchto našich hor a jejichž stopu se komunistickému režimu na mnoha místech téměř podařilo vymazat. Nepodařilo se ale vymazat stopu duchovní a obnovení kaple Svaté Anny v Borových Ladách je toho důkazem. Paní starostka Stanislava Barantálová a obecní samospráva Borových Lad si zaslouží poděkování nás všech, kteří Šumavu milujeme a kterým její osud leží na srdci. Zaslouženě byla obec Borová Lada oceněna cenou hejtmana v letošním ročníku soutěže Jihočeská vesnice roku.

Zdá se mi, že v přímém rozporu s tímto duchovním odkazem a se všemi duchovními principy, na nichž je naše křesťanská, antropocentrická kultura založena, je záměr ponechat území velké části Šumavy jeho samovolnému vývoji a vytvořit z něj jakousi divočinu. Ponechání šumavské přírody jejímu osudu, nebo chcete-li samovolnému vývoji, může mít nedozírné následky. Vidíme je v podobě uschlých lesů na Březníku, Trojmezí, na hřebeni Luzného a v poslední době i u pramenů Vltavy. Nikdo dnes nemůže říci, jak tento obrovský experiment dopadne, jakou Šumavu spatří naši vnuci po desítkách let jeho trvání. Musí přijít ke slovu zdravý rozum. Situace na Šumavě si žádá širokou dohodu. Dohodu mezi státem, šumavskými obcemi, které jsou dnes bez výjimky jednotné, oběma kraji a ochránci přírody. Zda tato dohoda bude mít vyústění v podobě zákona o Národním parku Šumava nebo zda si vystačíme se současnou legislativou, není podstatné. Existují i jiné prostředky než zákon. Například dohoda s obcemi nad mapou o vymezení prvních zón národního parku, jasné stanovení způsobu zasahování na území parku a respektování územních plánů obcí.

Jihočeský kraj k dosažení této dohody nabízí nejen své zkušenosti a autoritu, ale i dobrou vůli.

Jan Zahradník
hejtman Jihočeského kraje